

Győri László

Harakiri

Sose jártam még Budapesten
azelőtt más volt az otthonom
minden olyan tág ismeretlen
a szűk világból hogy kiestem
tágabb világba téve lábnyomom
visz visz de hova visz a testem

úgy várok minden villamosra
hogy előre félek hova visz
állok és várok szívszorongva
ez a villamos ez a kikerics-
sárga mindegyik sárga hát ez is
mind mind annyira egyforma

csak a számuk más a számuk
melyikre szálljak majd melyik
visz oda ahova magamat szánom
az utcát tudom de nagy a számum
por dobál szélvész szomorít
sivatag homokja ül a számon

melyik visz jobbra melyik balra
nem kérdezem csak úgy teszek
mint aki tudja hát belecsapva
tolongok én is akár a többiek
fölszálllok én is szívszorongva
a zsúfolásig töltött villamosra – – –

egy nagy sötétlő moziba jutottam
az előtér csupa ciráda óarany
nagy garral a kasszához futottam
két jegyet kértem adta szóval

a napóleont elfogadta tőlem
rá se néztem és meg se lepődtem
a cirádás óarany időben

a személyi igazolványt kérte tőle
a jegyszedő a moziterem őre
egy halottól? neki olyan mindegy
hogya mi a filmhez a korhatár
hány éve halt meg? ez itt a szabály
mert mi óvjuk a mi élőinket

hány éves halott? huszonöt éves?
jó de ezen mindig elájul valaki
úgy nézze hogy nagyon is rémes
bambuszkarddal a harakiri – – –

néztük és odanyúltam a kezéhez
még volt rajta hús de a nyüvei
elvonultak egy új nő teteméhez

a csontja zörgött ránk pisszegtek
csönd legyen mondták hangosan
és akkor nem mozdultunk többet
a sötét arany cirádás moziban – – –

pedig lett volna mit mozognunk
ölelkezni akart még a csontunk
akinek nincs halottja bódult
nem tudja hogy közöttünk mi van

Luca-napi búza

A Luca-napi búza
régi hagyomány,
de már kifakulva
ez a tudomány.

Mert a Luca-napiból
kel ki a jövő,
az a kis mag, ami jól,
szépen nagyra nő,

abból lesz majd a jó vetés,
a jó aratás,
a tömör, súlyos fejű, nehéz,
jót adó kalász.

Mert többfélét vetettek
a tél derekán,
egy kis marékkal innét,
jó-e vagy silány,

egy kis marékkal onnat,
tudni, hogy melyik
fajta adna jobbat,
hogymint elvetik.

Félig hiedelem, félig
józan, okos ész
elvetni cserépnit –
a kiszemelgetés.

Búzanemesítés
ez a fél babona,
tudáskiterítés
öntudatlana.

A téli sötétből
ered ki a fény
ablak pereméről,
párkány közepén.

A fény áradása
nyár idézete,
sugarakba ásva
nyúlik fölfele.

Két város

Nevem gyöke Győr,
onnan származom,
eddig megúsztam
majdnem szárazon.

Új hazánkig
hosszú volt az út,
Duna vizén át
vitt a csónakunk.

Két évszázadra
rá kutya világ
sodorta félre
a harmóniát.

Apámat torzrajz
gúnyolta: kulák,
aljanép lettünk,
utolsó kutyák.

Így lettem otthon
riadt hontalan,
mint ismeretlen,
úgy érzem magam.

Furcsa féregre
néznek, hogyha rám.
Ki ez az ember?
Csak egy szürke szám.

Derék polgárok,
jó anyák, jó apák,
félszük mennydörgés,
álmuk gyertyaláng.

Ha írtam róluk,
fabatkát sem ért.
Dehogy kapkodnak
a könyveimért!

Ott a könyvesbolt
hamar csődbe jut,
sóhajt a boltos,
a redőnybe rug.

Ajándék könyvem,
ráírva pedig,
hogy *szeretettel*,
kótyára vetik.

A szülőváros
nem túl büszke rám.
Mit is reméljek
most már ezután?

Nem nagy rajongó,
nem verskedvelő,
az egész kisváros
nagy verstemető.

Záporban állok
csuromvizesen,
két város áltat,
vagy egyike sem.